

Audiència. L'Any de la Fe. Les temptacions de Jesús i la conversió al regne del Cel

Benet XVI en l'audiència del 13 de febrer, Dimecres de cendra, reflexiona sobre temptacions a les quals és sotmès Jesús al desert. Alerta del perill “d'instrumentalitzar Déu, d'utilitzar-lo per als propis interessos, per la pròpia glòria i el propi èxit”.

12/02/2013

Estimats germans i germanes,

Com sabeu -gràcies per la vostra simpatia-, he decidit renunciar al ministeri que el Senyor em confià el 19 d'abril de 2005. Ho he fet amb plena llibertat pel bé de l'Església, després d'haver pregat durant molt de temps i haver examinat la meva consciència davant Déu, molt conscient de la importància d'aquest acte, però conscient alhora de no estar ja en condicions d'exercir el ministeri petrí amb la força que requereix. Em sosté i m'il·lumina la certesa que l'Església és del Crist, el qual no deixarà de guiar-la i cuidar-la. Agraeixo a tots l'amor i la pregària amb que m'heu acompanyat. Gràcies. En aquests dies gens fàcils per a mi, he sentit gairebé físicament la força que em dóna la pregària, l'amor de

l'Església, la vostra oració. Seguiu pregant per mi, per l'Església, pel proper Papa. El Senyor ens guiarà.

.....

Les temptacions de Jesús i la conversió al regne del Cel

Estimats germans i germanes,

Avui, Dimecres de cendra, comencem el temps litúrgic de quaresma, quaranta dies que ens preparen per a la celebració de la santa pasqua; és un temps de particular interès en el nostre camí espiritual. El nombre quaranta es repeteix diverses vegades en la Sagrada Escripura. Especialment, com sabem, recorda els quaranta anys que el poble d'Israel va peregrinar al desert: un llarg període de formació per esdevenir el poble de Déu, però també un llarg període en el qual la temptació d'ésser infidels a l'aliança amb el Senyor era sempre present.

Quaranta van ser també els dies de camí del profeta Elies per arribar a la muntanya de Déu, l'Horeb, així com el període que Jesús va passar al desert abans d'iniciar la vida pública i on va ser temptat pel diable. En la catequesi d'avui voldria aturar-me precisament en aquest moment de la vida terrenal del Senyor, que llegirem en l'evangelí de diumenge.

Primerament el desert, on Jesús es retira, és el lloc del silenci, de la pobresa, on l'home està privat dels suports materials i es troba davant de les preguntes fonamentals de l'existència, és impulsat a anar a l'essencial i precisament per això li és més fàcil trobar Déu. Però el desert és també el lloc de la mort, perquè on no hi ha aigua no hi ha tan sols vida, i és el lloc de la solitud, on l'home sent de manera més intensa la temptació. Jesús va al desert i allà pateix la temptació de deixar el camí indicat pel Pare per seguir altres

camins més fàcils i mundans (cf. *Lc* 4, 1-13). Així Ell carrega les nostres temptacions, porta la nostra misèria per vèncer el Maligne i obrir-nos el camí vers Déu, el camí de la conversió.

Reflexionar sobre les temptacions a les quals és sotmès Jesús al desert és una invitació a cada un de nosaltres a respondre una pregunta fonamental: què hi ha de veritat en la meua vida? A la primera temptació, el diable proposa a Jesús que converteixi una pedra en pa per satisfer la fam. Jesús rebutja que l'home viu també de pa, però no només de pa: sense una resposta a la fam de veritat, a la fam de Déu, l'home no es pot salvar (cf. vv. 3-4). En la segona temptació, el diable proposa a Jesús el camí del poder: el porta a dalt i li ofereix el domini del món, però no és aquest el camí de Déu: Jesús té ben clar que no és el poder mundà aquell que salva al

món, sinó el poder de la creu, de la humilitat, de l'amor (cf. vv. 5-8). A la tercera temptació, el diable proposa a Jesús que es llanci del ràfec del Temple de Jerusalem i que faci que el salvi Déu mitjançant els seus àngels, és a dir, que realitzi quelcom sensacional per posar a prova Déu mateix, però la resposta és que Déu no és un objecte a qui imposar les nostres condicions: és el Senyor de tot (cf. vv. 9-12). Quin és el nucli de les tres temptacions que pateix Jesús? És la proposta d'instrumentalitzar Déu, d'utilitzar-lo per als propis interessos, per la pròpia glòria i el propi èxit. I per tant, en substància, de posar-se un mateix en el lloc de Déu, suprimint-lo de la pròpia existència i fent-lo semblar superflu. Cadascú hauria de demanar-se: Quin lloc ocupa Déu en la meua vida? És Ell el Senyor o ho sóc jo?

Superar la temptació de sotmetre Déu a un mateix i als propis interessos, o de posar-lo en un racó canviant l'ordre just de prioritats on Déu és al primer lloc, és un camí que cada cristià ha de recórrer sempre de nou. «Convertir», una invitació que escoltarem moltes vegades en quaresma, significa seguir Jesús de manera que el seu evangeli sigui guia concreta de la vida, vol dir deixar que Déu ens transformi, deixar de pensar que som nosaltres els únics constructors de la nostra existència; significa reconèixer que som criatures, que depenem de Déu, del seu amor, i només «perdent» la nostra vida en Ell podem guanyar-la. Això exigeix prendre les nostres decisions a la llum de la Paraula de Déu. Actualment ja no es pot ser cristià com una simple conseqüència del fet de viure en una societat que té arrels cristianes: també qui neix en una família cristiana i és format religiosament, cada dia ha de

renovar l'opció de ser cristià, donar a Déu el primer lloc, enfront de les temptacions que una cultura secularitzada li proposa contínuament, davant del judici crític de molts contemporanis.

Les proves a les quals la societat actual sotmet el cristià, en efecte, són moltes i toquen la vida personal i social. No és fàcil ser fidels al matrimoni cristià, practicar la misericòrdia en la vida quotidiana, deixar espai a la pregària i al silenci interior, no és fàcil oposar-se públicament a opcions que molts consideren òbvies, com l'avortament en cas d'embaràs no desitjat, l'eutanàsia en cas de malalties greus, o la selecció d'embrions per prevenir malalties hereditàries. La temptació de deixar de banda la pròpia fe és sempre present i la conversió és una resposta a Déu, cosa que cal confirmar diverses vegades a la vida.

Serveixen d'exemple i d'estímul les grans conversions, com la de sant Pau al camí de Damasc, o sant Agustí, però també en la nostra època d'eclipsi del sentit del sagrat, la gràcia de Déu actua i obra meravelles en la vida de moltes persones. El Senyor no es cansa de cridar a la porta de l'home en contextos socials i culturals que semblen engolits per la secularització, com va passar amb el rus ortodox Pavel Florenskij. Després d'una educació completament agnòstica, fins al punt d'experimentar autèntica hostilitat cap als ensenyaments religiosos impartits a l'escola, el científic Florenskij arriba a exclamar: «No, no es pot viure sense Déu!». I va canviar completament la seva vida: tant que es feu monjo.

Penso també en la figura de Etty Hillesum, una jove holandesa d'origen jueu que morí a Auschwitz. Inicialment lluny de Déu, el

descobreix mirant profundament dins d'ella mateixa i escriu: «Un pou molt profund hi ha dins meu. I Déu és en aquest pou. De vegades l'atrapo, però és més habitual que estigui cobert per pedra i sorra: llavors Déu roman sepultat. Cal que torni a desenterrar-lo» (Diari, 97). En la seva vida dispersa i inquieta, la Shoah troba a Déu precisament enmig de la gran tragèdia del segle XX. Aquesta jove fràgil i insatisfeta, transfigurada per la fe, esdevé una dona plena d'amor i de pau interior, capaç d'afirmar: «Visc constantment en intimitat amb Déu».

La capacitat d'oposar-se a les llagoteries ideològiques del seu temps per escollir la cerca de la veritat i obrir-se al descobriment de la fe és testimoniada per una altra dona del nostre temps: la nord-americana Dorothy Day. En la seva autobiografia, confessa obertament haver caigut en la temptació de

resoldre-ho tot amb la política, adherint-se a la proposta marxista: «Volia anar amb els manifestants, anar a la presó, escriure, influir en els altres i esgotar el meu somni al món. Quanta ambició i quanta cerca de mi mateixa que hi havia en tot això!». El camí cap a la fe en un ambient tan secularitzat era particularment difícil, però la gràcia actua igual, com ella mateixa va subratllar: «És cert que vaig sentir més sovint la necessitat d'anar a l'església, d'agenollar-me, d'inclinar el cap en pregària . Un instint cec, es podria dir, perquè no era conscient de pregar. Però hi anava, m'introduïa en l'atmosfera d'oració...». Déu la va conduir a una adhesió conscient a l'Església, a una vida dedicada als desheretats.

En la nostra època no són poques les conversions com el retorn de qui, després d'una educació cristiana, potser superficial, s'ha allunyat

durant anys de la fe i després redescobreix el Crist i el seu evangeli. En el llibre de l'Apocalipsi llegim: « *Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meva veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi* » (3, 20). El nostre home interior s'ha de preparar per a ser visitat per Déu, i precisament per això no ha de deixar-se envair pels miratges, les aparences, les coses materials.

En aquest temps de quaresma, en l'Any de la fe, renovem el nostre interès en el camí de conversió per a superar la tendència a tancar-nos en nosaltres mateixos i per, en canvi, fer espai a Déu, mirant amb els seus ulls la realitat quotidiana. L'alternativa entre el tancament al nostre egoisme i l'obertura a l'amor de Déu i dels altres podríem dir que es correspon amb l'alternativa de les temptacions de Jesús. És a dir, alternativa entre poder humà i amor a la Creu, entre

una redempció vista només en el benestar material i una redempció com a obra de Déu, a qui donem la primacia en l'existència. Convertir-se significa no tancar-se en la cerca del propi èxit, del prestigi, de la pròpia posició, sinó fer que cada dia, a les petites coses, la veritat, la fe en Déu i l'amor esdevinguin la cosa més important.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
lany-de-la-fe-les-temptacions-de-jesus-i-
la-conversio-al-regne-del-cel/](https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-lany-de-la-fe-les-temptacions-de-jesus-i-la-conversio-al-regne-del-cel/)
(29/03/2026)